

Karanlığa Bakıyormuşum

– Mehmet ÇİFTÇİ · 28 Eylül 2013

Daha küçücükken, kaç yaşımıdaydım tam hatırlayamıyorum; o zaman geldi işte bütün düşünmelerim. Çevremde sürekli insanlar ölüp durdukça, kalanlar ise hep ağladıkça, öylecene bakakalırdım kenardan sessizce. Güneş ile bulutların arasında, sessiz boşluklu bir yere gittiğini zannederdim ölenlerin.

Hastalanmıştım. Başımda beni büyüten babaannemden başkası yoktu. Dedem elinde bir eczane poşetiyle çıkageldi çarşıdan.,

'Nasıl olmuş oğlum, iyileşmiş mi?' dedi gülerek. Zaten dedemin gülmesi kadar huzur veren birşey yoktu bana bu hayatta. O merhamet abidesi, kendinden çok bizi düşünen dedem... Üzerindeki cigara kokusuna o kadar alışmıştım ki, o kokuyu almasam birşeyler ters giderdi sanki. Okula giderken elini gömleğinin cebine atar, harçlığımı verirdi diğer çocuklardan geri kalmayım diye. Herhangi birşeyimizi alamadığı zaman boynunu yere düşürür, 'yok oğlum ne yapalım' derdi.

Babaannem nane kokan çorbasını yeni içirmişti bana. İki de bir eliyle alınma dokunup ateşime bakıyordu. Dedemin getirdiği ilaçları teker teker içirdi. Sonra ilaçların tesiriyle olacak gözlerim ağırlaştı daldım gittim bir ara. Ateşten dolayı halüsinasyonlar görüp duruyordum. Sürekli gidip durduğum mahalle camisinin kubbesinde uçarken görüyordum kendimi. Sonra parasızlıktan alamadığımız bütün oyuncaklar doluyordu odama. Tam elimi atıp dokunmaya kalkışınca, gerçek olmadığını anlıyor, uyanıyor ve üzölmeye devam ediyordum.

Sonra o gece iyice fenalaşmıştım artık. Yatağımdan kalkamıyor, doğrulamıyordum bile. Salonda televizyonun sesini duyuyor, oraya geçmeyi çok istiyordum ama gücüm yetmiyordu. Zar zor kalkmayı başardım çünkü bütün gün yatıp durmaktan fena halde şişim gelmişti. Çocukluğumda yatağımyı hiç ıslatmamışım. O kadar sorduğum halde babaannem hiç ıslatmadığımyı söylerdi. Salona geçtiğimde uzun süre etrafa bakındım ayakta. Soba çıtır çıtır yanıyor, üzerinde güğümler kaynıyor ve çaydanlığın birinden ıhlamur kokusu geliyordu. Dedem divanda oturuyor bir elinde sigarası, bir elinde takvim yaprağı okuyordu. Babaannem elinde örgüsü, bir yandan örüyor bir yandan televizyona bakıyordu. Abim ise sermiş ders kitaplarını yere ders çalışıyor ve arada gözünün ucuyla televizyon izliyordu. Salona girdiğimi ilk babaannem gördü;

'Kalktın mı gel kara memedim' dedi. Tuvalete gittim geldim. Babaannemin dizine başımı koydum uzandım biraz; 'olacak o kadar' izledim, güldüm ve uyuyakalmışım. Sanki çok uzun bir zaman gibi gelse de gözlerimi açtığımda odadaki yatağımydaydım. Belli ki uyuyunca beni yerime yatırmış. Ama kimse yatmamış sanki ilk uyandığım zamanki gibi herkes yerli yerindeydi. Bir müddet öylece tavana bakakaldım. Beynimin içinde birisi bıçak gezdiriyordu sanki. Sanki saçlarımyı bile o bıçakla kazıyor gibi

geliyordu. Arada bir kendimi toprağın altında gibi hissediyor, arada bir de sanki buz gibi bir kış günü çelik gibi soğuk bulutların arasında çırılçıplak uçar hayal ediyordum. Tuhaf düşünceler ve rüyalar eşliğinde o gün nasıl uyuduğumu bilmiyorum.

Ertesi gün ise kalktığımda hastalığımın eser kalmamıştı. Ama bir düşünce kafama takılmıştı ki, yaşım geldi yirmi sekize hala kafamdan çıkmadı bu düşünce. Ben o gece ölmüştüm. Ama sebebini bilemediğim bir şekilde toprağın altında geriye kalan hayatımın rüyasını görüyordum. Artık saçma mı, yoksa ne bilmiyorum ama yıllar boyunca bu çıkmadı hiç kafamdan. Ben o gece öldüm, yıkadılar, gömdüler ve o iş bitti.... Yıllar boyu böyle bir düşünce insanın kafasından çıkmaz mı yahu! Bilmiyorum, bilemiyorum.

Bir gün uyanacağım bir bakacağım ki, zifiri karanlığa bakıyormuşum meğerse bu kadar zaman boyunca. Eğer öyle olursa ne yaparım hiç bilmiyorum dostlar; hem de hiç bilmiyorum.